

Byla-li tudíž další ve veřejném zájmu nutná kontrola tímto jeho postupem zaručena pro dobu jednoroční lhůty § 23 odst. (2) cit. zák., je nasnadě, že se na tomto stavu věci a na možnosti další kontroly nic nezměnilo ani tím, že obžalovaný i po uplynutí této jednoroční lhůty měl u sebe radiotelefonní zařízení, které ostatně bylo chybné a o němž nebylo zjištěno, že ho obžalovaný po odhlášení koncese používal. Vždyť poštovní správa věděla i po uplynutí této lhůty právě tak jako před jejím uplynutím, že obžalovaný měl radiotelefonní koncesi, že se jí řádně vzdal, a mohla proto i nadále kdykoliv svými orgány kontrolovati, zda obžalovaný zařízení snad nezneužívá, a učiniti potřebná opatření po rozumu prvního odstavce § 23 cit. zák. Těmito úvahami stávají se bezvýznamné i veškeré při veřejném roku vznesené obavy co do případného obcházení zákazu § 24 zákona o telegrafech; vždyť takové nebezpečí zajisté není větší po uplynutí jednoroční lhůty § 23 odst. (2) než před jejím uplynutím, ba jest menší, ana výkonnost přechovávaného zařízení průběhem času stále klesá; ostatně má poštovní a telegrafní správa podle toho, co uvedeno, po uplynutí jednoroční lhůty stejnou možnost kontroly bývalého koncesionáře jako před jejím uplynutím, a je nasnadě, že by účinným provedením této kontroly mohla každému přehmatu kdykoli čeliti. Namítá-li zmateční stížnost, že při tomto nazírání na věc bylo by bezvýznamným ustanovení třetího odstavce § 23 cit. zák., podle něhož se bývalý koncesionář může domáhati prodloužení jednoroční lhůty, stanovené v předchozím odstavci, nevystihuje zřejmě význam onoho ustanovení, záležející v tom, že bývalému koncesionáři může býti v případech hodných ohledu prodloužena jednoroční lhůta, by mohl radiotelefonní zařízení vhodným opatřením podle druhého odstavce § 23 zužitkovati. Uplynula-li však tato lhůta a nebyla-li prodloužena, je mu podle třetího odstavce § 23 již odňata možnost postoupiti zařízení jiným osobám, a je na něm, by je přechovával u sebe a měl k dispozici až do doby, kdy poštovní správa učiní potřebné opatření podle tohoto ustanovení. Každé porušení těchto ustanovení bývalým koncesionářem podléhá potrestání podle § 24 odst. (6) cit. zák. Nepochybil proto nalézací soud, vydav rozsudek zprošťující, poněvadž předpis § 24 odst. (1) zák. čís. 9/1924 na souzený případ nepřiléhá; bylo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 3842.

Obžalovaný (obhájce) smí činiti průvodní návrhy i po předsedově prohlášení o skončení průvodního řízení, a to až do okamžiku, kdy se soudní dvůr odebral do poradní síně, by se usnesl o rozsudku.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1930, Zm I 876/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 7. listopadu 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným

zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením podle § 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Spatřuje-li stížnost zmatek podle § 281 čís. 4 tr. ř. v tom, že obžalovanému nebyla dána možnost vésti svědky o určitých skutečnostech, ano průvodní řízení bylo prohlášeno za skončené dříve, než obžalovaný mohl učiniti průvodní návrhy, přehlíží, že zmatek podle § 281 čís. 4 tr. ř. nastává jen, nebylo-li při hlavním přelíčení o stěžovatelovu návrhu rozhodnuto nebo bylo-li mezitímním nálezem vyneseny proti jeho návrhu nebo přes jeho odpor opomenuto nebo nesprávně použito nějakého zákona neb nějaké zásady trestního řízení, jichž šetřiti káže podstata řízení, zabezpečujícího trestní stíhání i obhajování. Ostatně jest stížnosti v tomto směru připomenuti, že obžalovaný a jeho obhájce směli a mohli při hlavním přelíčení činiti průvodní návrhy i po předsedově prohlášení o skončení průvodního řízení až do okamžiku, kdy se soudní sbor odebral do poradní síně, by se usnesl o rozsudku, tedy nejen v závěrečných řečích podle § 255 tr. ř., nýbrž po případě i ještě po prohlášení předsedově, že líčení je skončeno (rozh. č. 740, 793 víd. sb.).

Čís. 3843.

Trestné činy podle §§ 3 až 5 a 7 až 13 lich. zák. čís. 568/1919 prýští ex lege, tedy vždy a za všech okolností z pohnutek nízkých a nečestných, aniž je zapotřebí, by to bylo v rozsudku zvláště uvedeno.

Vylučuje proto předchozí odsouzení pro tyto trestné činy podmíněné odsouzení podle § 2 zák. čís. 562/1919, i když v předchozím rozsudku nebylo vysloveno, že čin byl spáchán z oněch pohnutek; nalézacímu soudu nepřisluší právo přezkoumávati rozsudek v tomto směru (§ 281 čís. 11 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 12. dubna 1930, Zm II 352/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 10. srpna 1929, pokud jím byl obžalovanému, odsouzenému pro přečin podle § 72 I. čís. 7 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 330 sb. z. a n. do vězení na pět dní zostřeného jedním postem, podle §§ 1 a 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. povolen podmíněný odklad výkonu trestu se zkušební dobou na jeden rok, zrušil napadený výrok a trest uložený obžalovanému prohlásil za nepodmíněný.

D ů v o d y:

Státní zastupitelství shledává důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 11 tr. ř. v tom, že nalézací soud vykročil ze své moci trestní, příznav obžalo-